

HET SMIDSPAD

WONEN EN LEVEN OP EEN EILAND IN KOEDIJK

Het was 1958, ze waren jong en verliefd, hadden al enkele jaren verkering en zochten een plekje om samen een gezinnetje te stichten. Piet Bijpost uit het Zuideinde van Sint Pancras (gemeente Koedijk) en Agaath Leering uit de Heerhugowaard onder Noord-Scharwoude.

Hun plekje moest een betaalbare koopwoning worden, maar dat was in die tijd nog niet eens zo eenvoudig. Uiteindelijk vonden ze een woning in het dorp Koedijk.

Het was een oud huis, maar nog niet zo lang geleden opgeknapt. Zij konden dan ook het huisje zonder opknappen of verbouwen betrekken.

Uitzicht over het land, voor de verkaveling

Haar aanstaande schoonvader vond het weliswaar een oud, maar tenminste betaalbaar huis, maar haar vader dacht dat het voor de jongelui financieel gezien nooit meer dag zou worden.

Toch werd het huis voor 3.500 gulden gekocht van Klaas Ruiters, een caféhouder uit Alkmaar.

Voor het verkrijgen van een hypotheek, moest er eerst worden getrouwd, althans voor de wet.

Daarom trouwden ze op het gemeentehuis van Heerhugowaard.

Later wilden ze ook in de kerk trouwen, maar volgens de kapelaan kon dit alleen, als zij zich als goed katholiek zouden gedragen en in het overwegend protestante Koedijk een katholieke huisarts zouden nemen en hun inkopen bij katholieke middenstanders zouden gaan doen. Dit weigerden zij en ze zeiden tegen de kapelaan, dat ze dan maar “ongehuwd” zouden gaan samenwonen, “hokken”, zoals dat werd genoemd. Omdat dit ook niet de bedoeling was wilde de kapelaan ze dan toch wel helpen. Zo zijn ze toch in de kerk getrouwd.

Het adres van hun trotse bezit in Koedijk was aan de Kanaaldijk, maar het was wel gelegen over een bruggetje op een eiland achter de huizen, het latere Smidspad (Nr. 6).

Om het smalle bruggetje naar het eiland te mijden verhuisden ze over het water naar Koedijk. Vanuit Sint Pancras en Noord-Scharwoude brachten ze met koolschuiten hun spullen naar het eiland.

Het huwelijk had tot gevolg, dat zij niet in loondienst kon blijven werken. Zij kwam thuis te zitten in een voor haar vreemd dorp, op een eiland, aan een sloot waar hoogstens drie schuiten per dag voorbij voeren.

Door het raam van de woonkamer, had je wel een prachtig uitzicht over het polderlandschap en als haar man naar zijn werk was, keek zij soms met een verrekijker uit het raam. Zelfs de kerkklok van Noord-Scharwoude kon ze soms zien. Mooie herinneringen had zij aan dit dorp, waar zij had gewoond en gewerkt.

Uitzicht over het land na de verkaveling

Soms zag ze ook het licht bij het atelier van de Nationale Confectie Industrie (N.C.I.) in Noord-Scharwoude aangaan. Ze had hier altijd met veel plezier gewerkt en dacht dan met weemoed terug aan haar collega's en de gezellige tijd daar.

Dan was ze wel eens wat eenzaam op het eiland in Koedijk.

Maar langzaam begon dit te wennen. Het bleek een gezellige buurt te zijn waarin zij waren komen wonen.

Ondanks het bruggetje over de Achtersloot kwam er toch regelmatig iemand aan de deur.

Zo kwam Klaas Houtman op donderdag vragen welke boodschappen nodig waren en op vrijdag werden deze dan gebracht. Ger de Vries kwam elke dag met zuivelproducten langs, evenals bakker De Wit met zijn brood. Jan Barsingerhorn en later Piet Jonker kwamen één keer per week met groente. Dan kwam ook Jan Leen af en toe met zijn waren en zelfs een enkele keer een scharensleep. Verder weet zij nog heel goed, dat ze met de kinderwagen over het bruggetje en door de steeg naar de Kanaaldijk moest. Aan het begin van de steeg moest een trapje van enkele treden worden genomen met de kinderwagen. Een bijna onneembare hindernis, heen, maar ook weer terug! Hierbij

werd ze gelukkig regelmatig geholpen door Ma Boon-Spruit. Ze is deze vrouw hier altijd nog dankbaar voor! Onvoorstelbaar dat dit toen zo ging.

Er was geen straat of weg met verkeer voor het huis.

Wel was er de vaarsloot. Dit was hun “verkeersweg” voor het huis.

Tuinders en boeren voeren langs met schuiten, onderweg naar hun land in het ambacht of weer terug naar huis.

De vuilnis werd één keer per week met een schuit door Piet Hartland opgehaald en de volle schuit voer later weer langs hun huis op weg naar de stortplaats.

Ook kwam er wel visite per schuit op bezoek. Zo kwamen Jan en Trien Tiesjema regelmatig met de motorschuit op bezoek om een avondje te klaverjassen.

Zelfs sinterklaas moest over de brug

Een enkele keer gingen ze er ook zelf op uit met de schuit, bijvoorbeeld “te kermis” in Noord-Scharwoude.

De sloot werd ook voor andere dingen gebruikt, zoals het spoelen van de luiers van hun zoon en dochter.

En in de winter, als het even kon, werd er op de sloot geschaatst. Dan woonden ze “eerste rang”!

Na de verkaveling was alles anders. De sloten waren weg, het bruggetje was gesloopt, waar de Achtersloot eens was werd een weg aangelegd.

Noord-Scharwoude is vanuit het huis niet meer te zien.

Het is allemaal wel gemakkelijker geworden, maar of het er mooier op geworden is.....

Cor Visser

Met dank aan Agaath Bijpost-Leering